

Det var en dag där hösten hade slutat vara gulliga dagar med hög luft och röda löv. Istället kom det kala träd och iskallt regn som trängde in nerifrån och upp oavsett vad man hade på sig. Annelie såg upp från tangentbordet. Hon kanske borde lära sig att skriva med alla fingrarna, utan att titta ner hela tiden. Ska man bli självförsörjande författare måste det nog gå fort att skriva, trodde hon. Och självförsörjande var det nödvändigt att bli. Verkade vara ett bra jobb. Det kändes bra när inspirationen flödade så här. En tjock deckare går nog alltid att få publicerad. Hon läste igenom vad hon skrivit hittills.

Hon hade legat där länge. Tillräckligt länge för att lederna skulle hunnit stelna och sedan mjukna igen. Ingen hade funnit henne, men det var bara en tidsfråga. När man väl fann henne skulle det inte råda någon tvekan om på vilket sätt hon dött. Eller att hon blivit mördad...

Kommissarie Fledenholt var sen till jobbet igen. Det var tredje gången den här veckan, trots att det bara var tisdag. Det stod en omisskännlig stank av otvättat runt hans kläder och en diskretare lukt av Mac Scott från hans andedräkt. Han försökte obemärkt slinka in på sitt rum, men blev genskjuten av Ankarblad i korridoren.

– Kom med här, de har hittat något borta vid sågen, vi får åka och ta oss en titt.

Ankarblad hade bara kriminalinspektörs rang, men var den som skötte det mesta av arbetet på avdelningen. Han var i 45-årsåldern, gravt överviktig och med en andedräkt som kunde ändra kulören på billack från klarrött blankt till krackelerat grått.

– Jag tänkte titta lite på snattarligan... Fledenholt hade tänkt sig en lugn förmiddag vid skrivbordet.

– Jag tror nog att det här är viktigare.

– Annelie! När blir det mat? Kurt kom in genom ytterdörren och slängde sig i soffan framför Eurosport.

Annelie suckade, reste sig från datorn och gick ut till köket. Hon plockade fram råvarorna och satte igång. Jaså, köttfärsen har hunnit bli lite gammal, ja ja, det får gå på annat sätt. Lite fiskgryta kanske.

– Kan du hjälpa till med potatisen? Annelie stod med ingredienserna till grytan på skärbrädan och ropade ut till tv-soffan.

– Hallå Kurt, kan du hjälpa till med potatisen?

– Fan, ser du inte att jag tittar på TV. Bli inte så jävla hysterisk nu igen!

När potatisen blivit egenhändigt skalad och kokat upp kunde hon sätta sig en stund framför datorn igen:

Fledenholt och Ankarblad stannade och köpte var sin påse på Mc Donalds på väg till sågen.

Kommissarie Fledenholt hade tagit en Big Mac, men han tyckte hamburgaren luktade lite underligt, gammalt. Han tänkte att fiskburgaren nog

hade varit ett bättre val, både för smaken och figuren, men försökte istället att koncentrera sig på vad som låg framför dem:

– Vem var det som ringde sa du?

– Det var en kvinna, hon sa att hon hade hittat en kropp i ett rum i den gamla sågen.

– Sa hon något mer?

– Nej, hon var hysterisk som dom brukar.

– Nåja, det är ju inte så vanligt att man hittar lik, så det är väl inte så konstigt..

Pling, sa klockan i köket.

– Kurt, maten är klar!

– Fisk nu igen, du vet ju att jag inte gillar fisk! Jag jobbar och sliter för att vi ska få det bra och är ändå tvungen att äta fisk!

Annelie sneglade på hans mosiga ansikte, de irriterande hårstråna på näsan som han vägrade raka bort och på den säckiga magen som hängde ut över de oknäppta byxorna.

– Ja, men fisk är nyttigt så du kan gott äta det någon gång ibland. Förresten skulle det inte skada om du pratade lite vänligare till mig.

– Ja, vaddå... Här kommer man hem och är hungrig och så får man jävla fisk.

Annelie knöt upp förklädet, knep ihop läpparna och satte sig vid matbordet. Det var tyst en stund.

– Jag ska tillbaka till jobbet sen. Kurt petade håglöst i den vällagade franska fiskgrytan.

– Idag igen, vad är det den här gången?

– Vi har en den där ordern till ABB som ska iväg. Det är böter på försenad leverans, så jag har inte mycket val. Du vet ju att firman inte går så bra för tillfället. Vi har inte råd men några extrautgifter.

Kurt gick in på toaletten, rakade sig och dränkte sedan ansiktet i rakvatten. Efter det gick han in i sovrummet och bökade en del bakom den lösa brädan i golvet. Han kom ut, rättade till gummibandet runt plånboken och slank ut genom ytterdörren utan att säga något mer. Annelie diskade och satte sig sedan framför datorn igen.

Kommissarie Fledenholt kom hem sent på kvällen. Ingen hade diskat åt honom sen hans fru hade rymt med sin golfinstruktör för tre veckor sen. Golfinstruktör! Han hade vetat att det inte skulle sluta lyckligt när hustrun hade velat spela golf.

Fiskresterna i kommissariens stekpanna hade fått luddig grön växtlighet och en ny intressant lukt. Han greppade ett lindrigt rent glas, öppnade en ny whiskyflaska och slängde bort korken.

Whiskyn släppte fram tankarna på kvinnan i rummet bakom sågen. Det var tydligt att gärningsmannen bundit fast den nakna kroppen på en gammal järnsäng, i en mycket obehaglig ställning, och därefter slagit in pannbenet med en hammare. Hammaren låg kvar bredvid offret och det var blod överallt.

Klockan var halv elva när Annelie försökte ringa sin man. Det var ingen som svarade på firman, men på mobilen svarade det och det var skräll och oväsen i bakgrunden. Skräll och oväsen av den sort som i allmänhet inte förekommer på kontor.

– Hej, skulle inte du jobba över?

– Jo, men det dök upp några kunder.

Efter vad Annelie kunde höra så var det övervägande kvinnliga kunder som hade dykt upp. Förmodligen av den sort som kostar pengar. Samtalet bröts plötsligt, men innan dess uppfattade hon en välbekant harang om till vilken varm plats hon lämpligen kunde bege sig. Nåja, hon var van. Annelie tog ett par djupa andetag och satte sig framför datorn igen:

Kommissarien upprördes över våldsamheten och förnedringen av offret. De kala sängfjädrarna och tvättlinan målade en alltför tydlig bild för kommissariens inre.

Telefonen ringde. Annelie svarade, fick samma bakgrundsljud och en än mer sluddrande Kurt i örat.

– Ja, alltså... Fy fan... Du tror du har mig som i ett koppel, va? Jag ska tala om för dig... Sen började han osammanhängande prata med någon annan som tydligen stod intill. Annelie la på luren.

Telefonen ringde och kommissarien reste sig något ostadigt. Han hoppades att det möjligtvis var Anna som tröttnat på golfinstruktören.

– Hej, det är Ankarblad. Jag kommer precis från ett möte med polischefen. Vi, jag menar han, är inte så nöjda med dina resultat på senaste tiden. Vi tycker det vore bra om du tog ledigt ett tag. Kanske permanent. Jag blir tillförordnad kommissarie och tar över ansvaret för alla utredningar. Du ska inte tro att du kan rycka mig i koppel längre. Det var länge sen det gick!

Fledenholt gick ut på balkongen och drog ett djupt andetag, men han kände ingen lukt. Han lutade sig ut över räcket, men han kände ingen yrsel. Det var tolv våningar ner. På något sätt hittade han tillbaka in i lägenheten där han somnade drömlöst på soffan.

Annelie satt länge och försökte urskilja gatan utanför genom det ihållande regnet. Hon hörde Kurts snarkande från sovrummet, han hade kommit hem vid halvtretiden i bedrövligt skick. Det var inte bara lukten av parfym, han hade inte ens fått av kondomen innan han kom hem och ramlade i säng. Nu låg den bland

lakanen som en slemmig, äcklig snigel. Svart var den också. Kurt hade ändå haft en hel del att säga om hennes bristande förmågor och företräden innan han tuppade av. Annelie hade inte gått i svaromål.

Istället hade hon letat reda på den lösa brädbiten bakom deras järnsäng. Hon hade tidigare snokat lite i Kurts hemliga låda, men då hade den bara innehållit en mobiltelefon, en adressbok och färggranna tidningar med bitvis sammanklistrade sidor. Inget intressant. Men Kurt hade krupit där bakom sängen väldigt ofta på senaste tiden, ungefär samtidigt som han hade börjat klaga på att firman gick dåligt.

Annelie fick fram en låda, den hade inte legat där förra gången. Lådan var låst. Annelie tvekade en stund, men fann nyckeln på Kurts nyckelknippa, tappad alldeles innanför ytterdörren.

Två miljoner åttahundratusen kronor i använda hundra- och femhundrakronorssedlar. Ingen dålig summa. Och inte ett ord. Annelie förstod att det inte var pengar hon skulle fått ta del av.

Hon slog lite planlöst på datorn. Första flyget från Landvetter gick bara några timmar senare. Hon raderade allt hon skrivit om det värdelösa fyllot till kommissarie, bokade en enkelbiljett i business class med Kurts företagskort och gick för att packa en liten väska.

När väskan var packad gick hon för att hämta en hammare och en rulle tvättlina från städskrubben.

Han hade legat där länge. Tillräckligt länge för att lederna skulle hunnit stelna och sedan mjukna igen. Ingen hade funnit honom, men det var bara en tidsfråga. Det var tydligt att mördaren hade bundit honom i sängposterna med en tvättlina och sedan krossat skallen med en snickarhammare, 20 oz. Hammaren låg slängd bredvid. Av likets ansiktsuttryck att döma hade han vaknat och förstått vad som skulle hända precis innan slaget föll.